

Vídua/viuda

(ALDC, III, L 23. La vídua)

Vidua és mot culte, pres del llat. VIDUA, sorgit en l'àmbit dels juristes i documentat des del s. XIV. Però, en evolució popular, el mot llatí va donar en cat. ant. *viuva*, per vocalització de -D- > -[w]- (com HEDERA > *heura*) i consonantització de -U- (com MINUAT > *minva*), i després, per convivència i encreuament amb *vidua*, hauria desembocat en *viuda*, que no té res d'influència cast., car hauria arribat al mateix resultat per una altra via (VIDUA > *vidva* > *vibda* > *viuda*) (DECat); *viuda*, que es documenta des del s. XIII i que apareix freqüentment fins al segle actual, ha donat

diverses extensions metafòriques i metonímiques, i avui és forma universal del cat., com es veu en el mapa, on només hem anotat com a var. l'eiv. *vilda*, per ultracorrecció [w] → [l] (com *malauta* > *malalta*), i l'alg. [vj'ura], pel diftong creixent i el rotacisme de -d-. El masculí *viudo*, que va substituir un anterior *viso*, *viduu*, és forma analògica de *viuda*.

Són mots normatius *vidua*, des del DG₁, 1932, i *viuda*, des del DIEC₁, 1995.

